

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – Associazione per gli Studi Giuridici sull’Immigrazione (ASGI), Avvocati per niente onlus (APN), Associazione NAGA – Organizzazione di volontariato per l’Assistenza Socio-Sanitaria e per i Diritti di Cittadini Stranieri, Rom e Sinti / Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per le politiche della famiglia, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-462/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/109/WE – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Artykuł 11 – Dyrektywa 2011/98/UE – Prawa pracowników z państw trzecich posiadających jedno zezwolenie – Artykuł 12 – Dyrektywa 2009/50/WE – Prawa obywateli państw trzecich posiadających niebieską kartę UE – Artykuł 14 – Dyrektywa 2011/95/UE – Prawa beneficjentów ochrony międzynarodowej – Artykuł 29 – Równość traktowania – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego – Artykuł 3 – Świadczenia rodzinne – Pomoc społeczna – Ochrona socjalna – Dostęp do towarów i usług – Uregulowanie państwa członkowskiego wykluczające możliwość korzystania przez obywateli państw trzecich z „karty rodziny”]

(2022/C 2/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Associazione per gli Studi Giuridici sull’Immigrazione (ASGI), Avvocati per niente onlus (APN), Associazione NAGA – Organizzazione di volontariato per l’Assistenza Socio-Sanitaria e per i Diritti di Cittadini Stranieri, Rom e Sinti

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per le politiche della famiglia, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim i art. 14 ust. 1 lit. e) dyrektywy Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego wykluczającemu możliwość korzystania przez obywateli państw trzecich, o których mowa w tych dyrektywach, z przyznawanej rodzinom karty umożliwiającej uzyskanie rabatów lub zniżek taryfowych przy zakupie towarów i usług dostarczanych przez publiczne lub prywatne podmioty, które zawarły umowę z rządem tego państwa członkowskiego.

Artykuł 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że również nie stoi on na przeszkodzie takiemu uregulowaniu, o ile zgodnie z ustawodawstwem krajowym tego państwa członkowskiego taka karta nie jest objęta zakresem pojęć „zabezpieczenia społecznego”, „pomocy społecznej” lub „ochrony socjalnej”.

Artykuł 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie takiemu uregulowaniu, jeżeli wspomniana karta jest objęta systemem pomocy ustanowionym przez władze publiczne, do którego może zwrócić się osoba nieposiadająca zasobów wystarczających do zaspokojenia podstawowych potrzeb swoich i swojej rodziny.

Artykuł 11 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2003/109, art. 12 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2011/98 i art. 14 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2009/50 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie takiemu uregulowaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 433 z 14.10.2020.